

ΠΟΙΗΣΙΑ,

ΤΩ: ΦΙΛΩ: ΠΟΙΗΤΗ: ΣΠΥΡΙΔΩΝΙ
Π. ΛΑΜΠΡΩ.

(*Απάντησις εἰς τὰς ἐπιστολάς του.*)

Μὴ μ' ἐνθυμίζης τοὺς καιροὺς ἐκείνους τῆς εὐ-
(δίας
δτε φαιδρὸς διήνουν τὰς ἀτραποὺς τοῦ βίου·
εἶν' ἡ νεότης μας αὐγὴ ἑαρινῆς πρωίας
καὶ σβύνει μόλις ἡ ἀκτίς τὴν ψαύση τοῦ ἡλίου.

Μὴ μ' ἐνθυμίζης τοὺς καιροὺς ἐκείνους· φεῦ,
(ἐκείνοι
τὸ παρελθὸν καλύπτουσι καὶ ἔχουσι κοιτίδα·
ἡ λήθη κλαίει ἐπ' αὐτῶν καὶ ἡ πικρὰ ὀδύνη
ἀνασκαλεύει μεταξὺ τῆς τέφρας τὴν ἐλπίδα.

Γνωρίζεις ἡ ἀνάμνησις τί εἶναι;—Εἶνε μνημα
ὅπου ἀτάκτως ρίπτομεν τὰ βράκη τῆς ζωῆς μας
καὶ ἔπειτα ἐπέρχεται βαρὺ θανάτου κῆμα
καὶ τὰ σωρεύει λείψανα ἐπάνω τῆς ταφῆς μας·

Τί χρησιμεύει ἡ χαρὰ ὅταν παρήλθε πλέον;
εἶναι πικρότερον πολὺ ὁπόταν συναντᾶται
τὸ δάκρυ τὸ σημερινὸν μὲ γέλωτα ἀρχαῖον·
—τὸ δάκρυ πλύνει τὴν χαρὰν καὶ ἡ χαρὰ ἡ-
(τᾶται.

Τί χρησιμεύει ἡ ζωὴ ὁπόταν καταντήση
τῆς τοῦ τάφου, ὀρυγὴν ἀπαίσιον σκορπῶσα,
ὅταν κἀνέν τῆς ὄνειρον δέν βλέπη νὰ ἀνθήσῃ
καὶ τῆς ἐλπίδος ἡ τερπνὴ δέν τὴν θωπεύει
(γλῶσσα;

Μὴ πλέον εἰς τὸ στῆθος μου καρδίαν μὴ ζητήσης,
καθὼς παρθένος ἔκλινε καμουσα καὶ κοιμᾶται·
μάτην τῆς νέας σου ψυχῆς τὸ μῦρον θὰ σκορ-
(πίσης·
ὁ λίθος μὲ τὰ δάκρυα ποτὲ δέν διασπᾶται.

Εἶναι φρικτὸν, ὦ φίλε μου, τὸ τῆς καρδίας
(γῆρας,
ὅπου τὰ πάντα σημειοὶ ἢ σῆψις μὲ ρυτίδα,
εἶναι τὰ στῆθος μου νεκρά· καὶ ἐξαπλῶ τὰς
(χεῖρας
καὶ ἐπαιτῶ ἐν ὄνειρον μίαν μικρὰν ἐλπίδα.

Καὶ ἀνὰ εἰς διέρχονται οἱ ἄνθρωποι οἱ ἄλλοι
καὶ τὸνειρόν του ἕκαστος συμπτύσσεται.. Ὁ γλυκὴ!
Ἐγὼ δέν ἔχω ὄνειρον κανέν ἐν τῇ ἀγκάλῃ,
δέν ἔχω ἡ καρδία μου κοιμᾶται, δέν πιστεύει.

Καὶ θέλεις εἰς τὰ χεῖλη μου ὁ γέλως νὰ καθίσῃ,
καὶ θέλεις ἄσματα χαρᾶς ἡ Μοῦσα νὰ τονίσῃ
ἐνῶ πενθίμως ἡ ψυχὴ ἀγωνιᾷ ἀσθμαίνει,
δέν σκέπτεται πλὴν ληθαργεῖ ὡσεὶ ἐκλελυμένη.

Ὁ Μοῦσα, ἐὰν σὺ ποτε γελῶσα μὲ προσεῖδες
μὴν ἔλθῃς πλέον· ὕπαγε εἰς νεαρὰς καρδίας,
ἐσκόρπισα τὸν πλοῦτόν μου· παρήλθον αἱ ἐλπίδες
καὶ τὸν ναόν σου ἡ σιγὴ κρατεῖ τῆς ἐρημίας ...

Φίλε Σπυρίδων, ἄλλοτε ἤμην κι' ἐγὼ παιδίον
—πλὴν τότε μὲ ἐθώπευεν ὁ μάγος σας ὀρίζων—
ἐλπίδας εἰς τὰ στῆθος μου καὶ ὄνειρα ἐγκλείων
ὄψομένη εἰς τοὺς οὐρανοὺς ποῦ τρέχω μὴ γνω-
(ρίζων.

Ἄλλοτε ἔβλεπον κι' ἐγὼ τὸ δάκρυ καὶ τὸν
(στόνον
ὡς νέφη διαβαίνοντα τῆς λίμνης τὴν γαλήνην
καὶ πρὸς τὸ πόμα τῆς ζωῆς τὴν χεῖρά μου ἀ-
(πλότων
μεθύων ἔβλεπον ἐντὸς γελῶσαν εὐφροσύνην.

Ἄ, μὲ γνωρίζουσι καλὰ, πολὺ καλὰ οἱ βράχοι
τῆς Ἀκροπόλεως· ἐκεῖ τὸ βῆμά μου εὐθύων
εἰς τεθλασμένα σιωπῶν ἐκάθισα τεμάχη
καὶ ἔκλαυσα τὸ παρελθὸν, τὸν σκελετόν ἐκείνον,

Τοῦ Φιλοπάππου ἔβαινον φαιδρὸς τὰς ὑπώρειας,
καὶ ἔβλεπον τὸν οὐρανὸν ἐκείνον μειδιῶντα
καὶ τὴν ἀγκάλῃν ἔτεινα αὐτῷ ἐξ εὐτυχίας·
καὶ θελκτικὰ μ' ἐκοίμιζαν μυστηριώδη ὄντα—

Τοῦ ρύακος τὸν ψῆθρον ἠκροαζόμεν τρέμων
ὄρας πολλὰς, καὶ μ' ἔθελγε μικρὰ τις ἀνεμώνη,
καὶ ἄσμα ἦδεν ἡ ἡχώ, τὸ στόμα τῶν ἀνέμων,
παντοῦ ἀστέρα ἔβλεπον τὸν βίον νὰ χρυσόνη.

Τί μ' ἐνθυμίζεις τοὺς καιροὺς ἐκείνους τότε
(πάλιν
τὸ ἔλαιον ταχύτερον τὴν φλόγα ἀναλίσκει,
δέν εἶμαι πλέον ὁ αὐτός· ἠττήθην εἰς τὴν πάλην·
καὶ ἡ καρδία ἔκτοτε δέν ζῆ καὶ θνήσκει, θνήσκει.

Ὁ, στέλλε τῶν ἐλπίδων σου τὴν θεῖαν ἀρμονίαν
τὸν πόνον μου ἐνίοτε γλυκεῖα νὰ φαιδρύνῃ,
ὡς ἀηθόνος μουσικὴ ἀνὰ τὴν ἐρημίαν,
ὡς ῥόδον, ὃ ἐπὶ νεκροῦ τὸ μῦρόν του ἐκχύνει.
Ἐν Ἰσμαηλ' ὡ τῇ 16 Ἀπριλίου 1869.

Δ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ.